

عنوان مقاله:

بررسی مفهوم فضای نیمه باز در معماری، جهت هویت بخشی به معماری سکونت گاه ها

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی معماری، عمران و شهرسازی در آغاز هزاره سوم (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

حمزه غلامعلی زاده - استادیار و عضو هیئت علمی دانشکده معماری دانشگاه گیلان

رعنا سهرابی - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری پردیس دانشگاه گیلان

خلاصه مقاله:

توجه به فضای باز و نیمهباز به عنوان یکی از فاکتورهای کیفی درگیر با سکونت بر همگان پوشیده نیست. بی شک سلامت انسان به نحوی بستگی به نوع رابطه ی او با محیط طبیعی دارد. در این خصوص یکی از راهکارها، توجه به فضاهایی از محیط های مسکونی است که به صورت باز و نیمه باز می توانند نقشی در ساختار بنا ایفا نمایند، به طوریکه ضمن تأمین منظر موردنظر به لحاظ امنیت فیزیکی و روانشناختی مورد قبول کاربران قرار گیرد. این در حالی است که در معماری گذشته ی ایران، فضای باز و نیمه باز از عناصر کلیدی در القای طراحی معماری مسکونی بوده است؛ اما امروزه شاهد آنیم که نادیده گرفتن فضاهای باز و نیمه باز و ساخت سکونتگاه هایی به صورت فضای بسته موجب حذف بخشی از کیفیات مورد مطالبه ی ساکنین شده است. در این تحقیق موضوع امکان ارتباط از طریق فضاهای نیمه باز در محیط های مسکونی به عنوان راهکاری که دارای سابقه ی قابل ملاحظه در طراحی و ساخت ابنیه ی مسکونی می باشد، مورد توجه قرار گرفته است. به عبارتی دیگر پرسش تحقیق این است که چگونه می توان از طریق تأمین و طراحی فضاهای نیمه باز در محیط های مسکونی علاوه بر امکان ارتباط ساکنین با محیط طبیعی، هویت بنا را احراز نمود. این تحقیق بر اساس توصیف و تحلیلات از طریق منابع کتابخانه ای و استدلال منطقی صورت پذیرفته است. در پایان این نتیجه حاصل شد که در نمونه های جدید می توان به نحویکه نیاز به خلوت مطلوب، اشراف و امکان برقراری قلمرو پایی میسر باشد، از ایوان ها و تراس ها به عنوان فضای نیمه باز و راهروها و مکان های عمومی با شرایط حفظ اجتماع پذیری، در راستای هویت بخشی به معماری مسکونی معاصر استفاده نمود.

کلمات کلیدی:

فضا، سکونت، فضای باز و نیمه باز، هویت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/532083>

